

[Estrup]

Det er efter min mening at lægge vægt på forebyggelsesprincippet i relation til det generelle sundhedssystem, sådan at man i sundhedssystemet erfarer og forstår, at der altså ikke er tale om en konkurrent ved de ting, der bliver lavet på arbejdsmiljøområdet, men et supplement, men først og fremmest selvfølgelig forebyggelse som et væsentligt princip på de enkelte virksomheder.

Dernæst er der to andre ting: for det første, at man skal have igangsat de nødvendige investeringer, finde veje til det, og for det andet, at der skal være tid til at vente på resultaterne.

Med hensyn til forebyggelse er det selvfølgelig, som det også skrives i redegørelsen, ikke mindst et spørgsmål om at finde en passende rollefordeling mellem arbejdstilsyn og bedriftsundhedstjeneste. Jeg kan ikke være uenig med arbejdsministeren i, at Arbejdstilsynet i højere grad må koncentrere sig om hjælp og rådgivning, og at det er en fornuftig ting, men der er nogle uløste problemer, ikke mindst i den måde, redegørelsen formulerer sig på. Hvad vil det sige, at man skal lade de velfungerende virksomheder ordne deres problemer selv? Det kan ikke undgås, at vi andre føler, at så lades der for meget åbent til et dårligt arbejdsmiljø.

Under alle omstændigheder kræver forebyggelse stor vægt på det opsøgende arbejde, og her er vi tilbage ved, hvordan vi får BST udbygget. Vi har jo haft en debat om det for nylig, og jeg mener, at vi nu er nået dertil, hvor vi hurtigt må have afgjort det spørgsmål. Vi mangler noget materiale for at kunne tage endelig stilling, men det haster, og jeg mener ikke mindst det haster i relation til forebyggelsen på de små virksomheder.

Det andet af de punkter, jeg nævnte, var spørgsmålet om investeringerne. Det er selvfølgelig fuldstændig rigtigt, at regler og frister og vejledning i sig selv vil have en vis stimulerende virkning på de enkelte virksomheder, men det er ikke nok. Jeg tror, man må se i øjnene, at der både skal være støtteordninger og forskellige former for økonomiske incitamenter, som stimulerer til investeringer. Det er ikke noget, der er glemt i redegørelsen, men jeg synes, at redegørelsen er yderst forbeholden og i hvert fald uklar med hensyn til, hvad det egentlig er, man kan sætte i gang.

Jeg tror, at det er rigtigt, som der står i redegørelsen, at man skal prøve på at iværksætte et forebyggende forsikringsprincip. Det synes jeg lyder som en god idé. Men inden for hvilken tidshorisont kan vi få sådan nogle ting op at stå? Det synes jeg er vigtigt. Hvad er det, der skal være opfyldt i det udvalgsarbejde, som nu åbenbart skal gå forud?

Endelig er der det tredje punkt, jeg nævnte: at der skal være den nødvendige tid til at få et sådant overordnet princip til at slå igennem i arbejdsmiljøpolitikken. Det er et spørgsmål om, at virksomhederne har økonomi nok til at klare investeringerne og vente på, at de giver resultat, men det er så sandelig også et spørgsmål om, hvorvidt samfundet har råd til at vente, til investeringerne og de overordnede principper slår igennem.

Jeg tror, man må se i øjnene, at der er arbejdsmiljøspørgsmål, som kræver en indsats her og nu uanset overordnede principper. Det er selvfølgelig ikke noget, der gør det formålsløst at diskutere principper og strategi, men det betyder, at vi ikke må glemme indgrebene og kontrollen. Jeg tror, man må se i øjnene, at vi skal have en afklaring også på disse punkter, og det er noget, som skal klares på kort sigt.

I den forbindelse kan jeg være lidt betænkelig, når arbejdsministeren skriver, at Arbejdstilsynet skal koncentrere sig om de væsentligste arbejdsmiljøproblemer. Det kan vi vel ikke være uenige om, men hvad betyder det? Det er afgørende at få det afklaret, og dér må Folketinget lægge en stor del af sin indsats.

Lad mig slutte af med at sige, at jeg synes, det er rigtigt at holde fast i, at Danmark skal være et foregangsland, som der står i redegørelsen, at vi skal påvirke konventioner og direktiver i EF. Arbejdsministeren skriver i den forbindelse, at traktatændringen sidste år skal bruges til at varetage danske interesser. Jeg synes, det er et godt spørgsmål, om vi får lov. Når man kigger på den seneste sag, vi har haft på dette punkt, om asbestfri bremsebelægninger, kan man godt spørge sig selv, om vi ikke har overvurderet mulighederne inden for traktaten.

Derfor vil jeg gerne spørge arbejdsministeren, om man har tænkt sig at holde fast og køre denne sag til ende, sådan at vi kan realisere det, der var intentionerne i handlingsplanen for et asbestfrit miljø. Man må sige,